

Tělo bylo nahé a leželo tváří dolů. Jeho mrtvolně šedá barva kontrastovala s cákanci krve, jimiž byl potřísněn okolní sníh. Bylo patnáct pod nulou a před několika hodinami se přehnala vánice. Bledý východ slunce ozařoval hladké plochy sněhu, které se táhly do dáli, narušované jen několika stopami, jež vedly do nedaleké budovy postavené z ledových kvádrů. Byla to hospoda. Nebo prostě to, co v tomto městečku funkci hospody plnilo.

Bezvládně natažená paže a linie těla od ramene k bokům byla něčím dráždivě povědomá. Ale tuto osobu jsem sotva mohla znát. Neznala jsem tady nikoho. Byl to mrazivý zapadák na studené izolované planetě, který byl rádčským představám o civilizaci vzdálen natolik, že to víc ani nešlo. Byla jsem tady, na této planetě, v tomto městečku proto, že mě sem přivedla vlastní naléhavá záležitost. Těla na ulici mě nezajímala.

Občas něco udělám, aniž bych věděla proč. I po tolika letech je to pro mě pořád nové: nevědět, nemít rozkazy, kterými bych se v tu chvíli měla řídit. Proto vám neumím vysvětlit, proč jsem se zastavila a jednou nohou jsem nadzvedla holé rameno, abych se mohla té osobě podívat do tváře.

Byla sice zmrzlá, od krve a samá modřina, ale poznala jsem ji. Jmenovala se Seivarden Vendáj a kdysi dávno byla jednou z mých důstojnic, mladou poručicí, kterou nakonec povýšili a pověřili velením na jiné lodi. Myslela jsem, že je tisíc let po smrti, ale ona byla tady, o tom nemohlo být pochyb. Přikrčila jsem se a nahmatala jsem jí pulz, velice mělký dech.

Ještě žila.

Seivarden Vendáj už nebyla moje starost, nebyla jsem za ni nijak odpovědná. Navíc nikdy nepatřila k mým oblíbeným

důstojnicím. Samozřejmě jsem poslouchala její rozkazy a ona žádné perifery netrápila, nikdy žádnému z mých segmentů neublížila (jak to některé důstojnice dělaly). Neměla jsem důvod mít o ní špatné mínění. Naopak, vystupovala jako vzdělaná, řádně vychovaná osoba z dobré rodiny. Vůči mně samozřejmě ne – já jsem nebyla osoba, patřila jsem k inventáři, byla jsem součástí loď. Ale nikdy jsem se o ni zvlášť nezajímala.

Zvedla jsem se a vešla do hospody. Interiér byl tmavý, bělost ledových stěn už dávno překryla špína a horší věci. Vzduch byl cítit alkoholem a zvratky. Barmanka stála za vysokým pultem. Byla místní – malá, tlustá a bledá, s vykulenýma očima. Na židlích u špinavého stolu se rozvalovali tři hosté. Přestože bylo chladno, měli na sobě jenom kalhoty a prošívané košile – na této polovině Niltu bylo jaro, a tak si užívali teplého počasí. Dělali, že mě nevidí, i když si mě na ulici určitě všimli a věděli, proč jsem šla dovnitř. Bylo pravděpodobné, že přinejmenším jeden z nich s tím má něco společného. Seivarden tam venku neležela dlouho, jinak by byla mrtvá.

„Chtěla bych si pronajmout sáně,“ řekla jsem, „a koupit hypotermickou soupravu.“

Jedna z hostů za mnou se zasmála a posměšným hlasem prohodila: „Tomu říkám tvrdá holčička.“

Otočila jsem se a podívala jsem se na ni, propátrala jsem její obličej. Postavu měla vyšší než většina Nilteřanů, ale tlustá a bledá byla stejně jako všichni. Byla mohutnější, ale já jsem byla vyšší a taky jsem byla o hodně silnější, než jsem vypadala. Neměla tušení, s čím si zahrává. Podle hranatých, labyrintovitých vzorů, jimiž měla prošítou košili, byla nejspíš muž. Nebyla jsem si úplně jistá. Kdybych byla v rádčském prostoru, bylo by to jedno. Rádčové si na pohlaví příliš nezakládají a jejich jazyk – moje mateřština – rod nijak nevyjadřuje. Jazyk, kterým jsme mluvili teď, jej vyjadřoval, a já jsem se mohla dostat do potíží, pokud bych použila nesprávné tvary. Dvakrát nepomáhalo, že stopy,

podle kterých se pohlaví dalo odlišit, se na různých místech lišily, někdy až radikálně, a já jsem v nich málokdy nacházela nějakou logiku.

Rozhodla jsem se neříkat nic. A ona si po několika sekundách najednou našla něco zajímavého na desce stolu. Mohla jsem ji na místě zabít, bez velké námahy. Dokonce se mi ten nápad zamlouval. Ale v tuto chvíli byla mou prioritou Seivarden. Otočila jsem se zpátky k barmance.

Ledabyle se hrbila a řekla, jako by k žádnému vyrušení nedošlo: „Kde si myslíš, že jsi?“

„Myslím, že jsem někde,“ odpověděla jsem, stále na lingvistic-ky bezpečné půdě, kde vyjádření pohlaví nebylo třeba, „kde mi pronajmou sáně a prodají hypotermickou soupravu. Za kolik?“

„Dvě stě šenů.“ Byla jsem si jistá, že je to přinejmenším dvojnásobek běžné ceny. „Za sáně. Jsou vzadu. Budeš si pro ně muset dojít sama. A další stovku za soupravu.“

„Kompletní,“ řekla jsem. „Nepoužitou.“

Vytáhla jednu zpod pultu. Obal vypadal neporušeně. „Tvoje známost, co je venku, nechala sekeru.“

Možná to byla lež. Možná ne. Suma bude tak či tak holý výmysl. „Kolik?“

„Tři sta padesát.“

Mohla jsem to vymyslet tak, abych se k pohlaví barmanky nemusela vyjadřovat. Nebo jsem mohla hádat. Bylo to v nejhorším případě padesát na padesát. Nakonec jsem se rozhodla pro mužské. „Jsi velice důvěřivý,“ řekla jsem, „když necháš takovému nuzákovi“ – věděla jsem, že Seivarden je mužského pohlaví, takže to bylo snadné – „udělat tak vysoký dluh.“ Žádná odpověď. „Šest set padesát pokryje všechno?“

„Jo,“ odpověděla barmanka. „Prakticky všechno.“

„Ne, úplně všechno. Dohodneme se teď a tady. A jestli za mnou později někdo přijde a bude chtít víc nebo se mě pokusí okrást, zemře.“

Odpovědí mi bylo ticho. Pak bylo slyšet, jak si za mými zády někdo odplivl. „Rádčská špína.“

„Já nejsem Rádča.“ Což byla pravda. Rádčou může být jedině člověk.

„On je,“ řekla barmanka a nepatrně pokrčila rameny směrem ke dveřím. „Ty sice nemáš přízvuk, ale Rádča je z tebe cítit na sto honů.“

„To jsou ty pomyje, co naléváš svým hostům.“ Štamgasti za mnou spustili pokřik. Sáhla jsem do kapsy, vytáhla hrst mincí a hodila je na pult. „Drobné si nech.“ Obrátila jsem se k odchodu.

„Jenom aby byly pravé.“

„Jenom aby ty tvoje sáně byly vzadu, jak jsi řekl.“ A s tím jsem odešla.

Nejdřív hypotermická souprava. Obrátila jsem Seivarden na záda. Potom jsem roztrhla obal, uškulba z karty internál a vrazila jí ho do krvavých, napůl zmrzlých úst. Jakmile se indikátor na kartě zbarvil zeleně, rozbalila jsem tenkou příkrývku, přesvědčila jsem se, že je nabitá, zabalila jsem ji do ní a zapnula jsem ji. Pak jsem odešla za hospodu pro sáně.

Nikdo tam na mě nečekal, což bylo dobré znamení. Zatím jsem za sebou nechtěla nechávat těla. Nepřijela jsem sem vyvolávat potíže. Odtáhla jsem sáně před hospodu a Seivarden jsem na ně naložila. Uvažovala jsem, že bych si sundala svrchní plášť a přikryla ji, ale nakonec jsem usoudila, že by to oproti samotné hypotermické dece nebylo zas až takové vylepšení. Nastartovala jsem sáně a odjela.

Pronajala jsem si pokoj na okraji městečka, jednu z tuctu dvoumetrových kostek ze špinavého, šedozeleného prefabrikovaného plastu. Postel tam nebyla žádná a příkrývka za zvláštní příplatek, stejně jako topení. Zaplatila jsem – už tak jsem vyhodila absurdní sumu za to, abych dostala Seivarden ze sněhu.

Co nejlépe jsem ji očistila od krve, zkontrolovala jsem jí tep (pořád tam byl) a teplotu (stoupala). Kdysi bych na to ani

nemusela myslet a znala bych její bazální teplotu spolu s pulzem, obsahem kyslíku v krvi a hladinami hormonů. Stačilo by si to přát a dozvěděla bych se o každém jejím zranění. Teď jsem byla slepá. Bylo jasné, že ji někdo zmlátil – obličej měla opuchlý, po těle modřiny.

Hypotermická souprava obsahovala velice jednoduchou opravku, byla však jen jedna a hodila se nanejvýš pro první pomoc. Seivarden mohla mít vnitřní zranění nebo vážný úraz hlavy, ale já jsem byla schopná dát do pořádku jen řezné rány nebo výrony. S trochou štěstí nebudu muset řešit nic jiného než podchlazení a modřiny. Teď už jsem moc lékařských vědomostí neměla. Byla bych schopná sestavit jen velice základní diagnózu.

Zatlačila jsem jí do krku další internál. Další kontrola – její kůže nebyla chladnější, než se dalo vzhledem k okolnostem čekat, a nezdála se být lepkavá. Její barva se s přihlédnutím k pohmožděninám vracela k normálnější hnědé. Donesla jsem dovnitř nádobu se sněhem, aby se rozpustil, a postavila jsem ji do rohu. Doufala jsem, že do ní nekopne a nepřevrhne ji, jestli se probudí. Potom jsem vyšla ven a zamkla za sebou dveře.

Slunce se na obloze vyhoupllo výš, ale nedalo se říct, že by světla přibýlo. Hladký sníh po vánici z uplynulé noci již zbrázdilo více stop a venku se pohybovali jeden nebo dva Nilteřané. Odvezla jsem sáně zpátky k hospodě a zaparkovala je za ní. Nikdo mě neobtěžoval a ani z tmavých dveří se nic neozvalo. Zamířila jsem do středu městečka.

Místní byli venku a věnovali se svým činnostem. Tlusté, bledé děti v kalhotách a prošívaných košilích po sobě kopaly sníh, a když mě uviděly, přestaly se vyvalily na mě velké, udivené oči. Dospělí se tvářili, že neexistuju, ale obraceli za mnou pohledy, když mě mijeli. Vešla jsem do obchodu a přemístila se tak z toho, co se tady tvářilo jako denní světlo, do šera a chladu, který byl sotva o pět stupňů teplejší než venkovní teplota.

Uvnitř postávalo asi deset lidí. Bavili se spolu, ale když jsem

vstoupila já, okamžitě zavládlo mlčení. Uvědomila jsem si, že na tváři nemám žádný výraz, a dala jsem obličejovým svalům za úkol vyjádřit něco příjemného a neosobního.

„Co chcete?“ zavrčela majitelka obchodu.

„Tihle ostatní tady jistě byli přede mnou.“ Doufala jsem, když jsem to říkala, že jde o pohlavně smíšenou skupinu, jak má věta naznačovala. Odpovědí mi bylo pouze ticho. „Chtěla bych čtyři bochníky chleba a silný plátek špeku. K tomu dvě hypotermické soupravy a dvě univerzální opravy, jestli něco takového vedete.“

„Mám desítky, dvacítky a třicítky.“

„Třicítky, prosím.“

Vyrovнала můj nákup na pult. „Tři sta sedmdesát pět.“ Někdo za mnou zakašlal – znovu mě brali na hůl.

Zaplatila jsem a odešla. Děti se pořád shlukovaly na ulici a smály se. Dospělí kolem mě pořád chodili, jako bych tam nebyla. Udělala jsem ještě jednu zastávku – Seivarden bude potřebovat něco na sebe. Pak jsem se vrátila do té kóje.

Seivarden stále ležela v bezvědomí a já jsem ani teď nepozorovala žádné známky šoku. Sníh v nádobě se z větší části rozpustil. Dala jsem do ní půlku jednoho bochníku, tvrdého jak kámen, aby nasákl vodou.

Nejnebezpečnějšími možnostmi byly zranění hlavy a poškození vnitřních orgánů. Otevřela jsem dvě opravy, které jsem právě koupila, nadzvedla jsem příkrývku a jednu jsem položila Seivarden na břicho. Dívala jsem se, jak se roztekla, rozprostřela a pak ztuhla v průhledný krunýř. Druhou jsem jí přitiskla na tu stranu obličeje, která se zdála být nejvíc potlučená. Když ztvrdla i tato, sundala jsem si svrchní plášť, lehla jsem si a usnula.

O maličko víc než po sedmi a půl hodinách se Seivarden pohnula a já jsem se probudila. „Jsi vzhůru?“ zeptala jsem se. Opravka, kterou jsem použila, jí zakrývala jedno oko a polovinu úst, ale modřiny a otoky, které měla po celém obličej, se viditelně zmenšily. Chvilí jsem uvažovala nad vhodným výrazem obličeje

a pak jsem jej nasadila. „Našla jsem tě ve sněhu před hospodou. Vypadalo to, že potřebuješ pomoc.“ Chrčivě se nadechla, ale hlavu ke mně neotočila. „Máš hlad?“ Odpovědi jsem se nedočkala, jen prázdného pohledu. „Praštila ses do hlavy?“

„Ne,“ řekla tiše. Její obličej byl uvolněný a povadlý.

„Máš hlad?“

„Nemám.“

„Kdys jedla naposledy?“

„Nevím.“ Její hlas byl klidný, bez modulace.

Zvedla jsem ji a opatrně ji opřela o šedozelenou stěnu, aby nepřepadla. Nechtěla jsem jí způsobit další zranění. Zůstala sedět, a tak jsem do ní zlehka dostala lžičku kaše z rozmočeného chleba. Musela jsem dávat pozor, abych se přitom vyhnula opravce. „Polkni to,“ řekla jsem a ona poslechla. Tímto způsobem jsem do ní dostala půlku toho, co bylo v misce, a zbytek jsem snědla sama. Pak jsem došla pro další hrnc sněhu.

Seivarden se dívala, jak jsem do hrnce naložila další půlku chleba, ale neřekla nic. Její obličej zůstával flegmatický. „Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se. Odpověď jsem nedostala.

Vytušila jsem, že bere kíf. Většina lidí vám bude tvrdit, že kíf potlačuje emoce, což skutečně dělá, jenže to není jediné, co dělá. Byly doby, kdy bych vám dokázala vysvětlit přesně, co a jak kíf dělá, ale už nejsem, co jsem bývala.

Pokud mi bylo známo, lidé brali kíf proto, aby přestali něco cítit. Nebo prostě věřili, že když jim nebudou překážet emoce, výsledkem bude vrcholná racionalita, dokonalá logika, nefalšované osvětlení. Jenže ono to tak nefunguje.

Vytáhnout Seivarden ze sněhu mě stálo čas a peníze, které jsem si nemohla dovolit, a co z toho? Kdybych ji ponechala svému osudu, našla by si cestu k dalším několika dávkám kifu a propracovala by se k podobnému místu, jako byla ta špinavá hospoda, kde by ji doopravdy a definitivně zabili. Jestli o to stála, neměla jsem právo jí v tom bránit. Jenže jestli chtěla zemřít, proč

to neudělala čistým způsobem? Mohla svůj úmysl zaregistrovat a zajít za doktorem, jak by to udělal každý. Nechácala jsem to.

Bylo hodně věcí, které jsem nechápala, a ani devatenáct let, během nichž jsem se vydávala za člověka, mě nenaučilo tolik, jak jsem si myslela.